

A photograph of a man and a woman kissing on a staircase. The man is wearing a white shirt and a dark vest, and the woman is wearing a dark top. They are positioned on the stairs, with the man leaning towards the woman. The background is a bright, slightly blurred window or glass wall. The text is overlaid on the left side of the image.

**CRISTINA
CAMPOS
HISTÒRIES
DE DONES
CASADES**

CRISTINA CAMPOS
HISTÒRIES DE
DONES CASADES

Traducció de Mar Vidal

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *HISTORIAS DE MUJERES CASADAS*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2023

© CRISTINA CAMPOS, 2022

© DE LA TRADUCCIÓ: MAR VIDAL, 2023

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3032-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.946-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Estic nua. Estirada sobre el pit del meu amant. Reposant sobre el pit de l'home que estimo. Entrellaço les cames amb les seves, mentre ell, amb mans acollidores i fortes, m'acaricia els cabells.

Avui ha estat ell qui m'ha fet l'amor, lentament. De vegades soc jo. Gairebé sempre som tots dos.

El silenci entre nosaltres és dens. Dens i profund. Tots dos sabem que aquesta història s'acaba. Aquest amor prohibit que fa un any que sentim l'un per l'altre arriba al final. Ha sigut un any intens. Ple de vida. Ple de sexe. D'amor. De tendresa. De carícies. Sobretot, un any ple d'inconsciència. Tres-cents seixanta-cinc dies són molts. Massa dies estimant-nos d'amagat.

Podríem continuar com estem. Jo enganyant el meu marit, el Pablo enganyant la seva dona. Això és el que el Pablo vol. Ell és capaç d'estimar dues dones al mateix temps, però jo no en sé. No sé estimar dos homes a la vegada. Potser és que no he sabut separar el sexe de l'amor, el sexe del sentiment.

—Què és el que et fa patir tant, Gabriela? No poder

viure amb mi? —El Pablo s'espera uns segons abans de continuar—. Estàs segura de voler trencar la teva família per mi? O que jo trenqui la meva?

L'escolto en silenci perquè, en realitat, no sé què vull.

—Tu estimes el teu marit. Jo estic bé amb la meva dona.

Sé que no diu «estimo la meva dona» per no ferir-me. Ho sé. Cada cop que sento parlar de la seva dona se'm trenca un trosset d'ànima. Crec que el Pablo no s'adona de la càrrega dramàtica que té sobre la meva vida cada frase que diu.

—Vols deixar de veure el teu fill quinze dies al mes? Que passi quinze dies amb el seu pare i quinze dies amb mi? I tu ocupar-te de les meves filles? De veritat és això el que vols?

No responc. El Pablo sap el mal que em fa tot i m'acaricia els cabells.

—Gabi, a més, si faig el que em demanes... em convertiré en el que ja tens.

Repeteixo la seva frase mentalment: «Em convertiré en el que ja tens».

—D'aquí a un any deixaràs de desitjar-me i ja no serà res igual.

L'escolto, però no veig possible que el desig que sento per ell, pel Pablo, pel meu amant, s'acabi mai. Perquè el desitjo tant... Tant. Amb quaranta-cinc anys, no entenc com es pot sentir amb tanta intensitat. No entenc la força del meu desig perquè no recordo haver-la sentit així abans. O potser sí. Potser la vaig sentir amb el meu marit, però fa molt de temps. No recordo si fa dinou o vint anys que som casats, perquè la meva vida està unida a un home que estimo com a company, com a pare del meu fill, com a amic, com el meu millor amic. Un home

per qui sento un afecte immens, però que no estimo. Que no desitjo.

De vegades, quan estic sola, penso en aquest sentiment tan profund que ha tornat a mi i no trobo una paraula millor que *renéixer*. Potser *ressorgir*. Ressuscitar.

En la intimitat, de vegades, repeteixo fluixet aquestes cinc lletres: D-E-S-I-G.

Perquè el desig va esquinçar la meva vida serena. La meva vida dolça i plàcida al costat del meu marit. El desig va esquinçar la meva estabilitat emocional. El desig em va trair. Sovint em pregunto per què. Per què ho vaig fer? I em responc a mi mateixa: set d'aventura. Sí. La set d'aventura em va superar. Vint anys de matrimoni. Tot plegat, una estabilitat serena.

Va començar com un joc divertit al qual vaig entregar el cos, i em vaig convèncer a mi mateixa que només seria el cos. No vaig trigar més d'un mes a entregar-hi l'ànima.

—Gabi, de veritat vols trencar el teu matrimoni per mi?

M'ho torna a preguntar. Sempre trigo a respondre les seves preguntes directes.

—No ho sé. No sé què respondre't. Però no puc viure així. No puc. Jo no soc així. Ho estic intentant des del primer dia que vaig pujar a aquestes golfes. De vegades...

—espero uns segons abans de continuar—, de vegades penso que no hi hauria d'haver pujat mai.

Sé que al Pablo les meves paraules li fan mal. Perquè, malgrat que soc la seva amant i no la seva dona, m'estima.

Desvio la mirada cap al llindar de la porta, recordant el primer dia que el vaig creuar. Que vaig creuar la porta del seu estudi. De les seves golfes. On ell escriu cada dia. Unes golfes plenes a vessar de llibres desendreçats i de discos de jazz. El lloc on ens amaguem. On ens estimem

en secret. On jo soc infidel al meu marit i ell és infidel a la seva dona.

Vaig poder aturar-ho, però no vaig voler. Soc l'única culpable d'aquest tsunami de sentiments que m'envaeix la vida.

—Mira'm, Pablo —li demano.

Soc una dona prima. Totes les dones de la meva família ho som. I he perdut tres quilos, des que el conec. Per a moltes dones és una xifra insignificant. Per a mi, són massa.

—Estàs preciosa —em diu, sincer.

Perquè ell sempre em veu preciosa.

Els dijous, el dia de la setmana que compartim, em sento sempre una dona estimada. Profundament estimada. M'estima més que a la seva dona. Molt més que a la seva dona. A la seva dona l'estima, l'estima molt. Crec que és sincer, quan m'ho diu. Podria no ser-ho, però el crec, perquè entenc les seves paraules. Jo sento el mateix amor pel meu marit. Per l'home amb qui camino per la vida des de fa vint anys.

—Ets preciosa —em repeteix.

Somric, agraïda, i em giro a mirar-lo. L'observo. El seu rostre, colrat, reflecteix el pas del temps. És un tipus interessant i carismàtic, malgrat la seva manera de ser introvertida. El Pablo és tímid, tan tímid com el meu marit. M'agraden, els homes tímids. El meu pare també ho era. De vegades provo de distanciar-me d'aquests sentiments que emboiren la meva vida, i mentalment els observo tots dos: el meu marit i el meu amant. S'assemblen; el meu marit i el meu amant s'assemblen. Psicològicament, més que físicament. De vegades els sento iguals. Però a un el desitjo i a l'altre no.

Faig lliscar la mà cap al rostre del Pablo. Li acarono la barba, que cada cop té més plena de canes, que no li agra-

da afaitar-se, i amb la qual jugo, sempre, quan fem l'amor. Té cinquanta-cinc anys i, de vegades, malgrat que soc deu anys més jove, penso, insegura, que podria estar amb una dona de trenta. Una dona més jove que jo, amb la pell llisa i els pits ben fermes. Una dona més lliure.

Soc una dona madura que ha acceptat el pas del temps al seu cos. De vegades, és cert, amb pena, veient com cauen els meus petits pits. Veient-me les arruguetes al voltant dels ulls.

Penso que el Pablo podria estar amb una dona més jove, perquè ell, a més de ser un home encantador, és un escriptor conegut. Molt conegut. I aquí entra l'eròtica del poder. Viatja pel món amb les seves novel·les i els mitjans de comunicació es barallen per entrevistar-lo. Les seves presentacions ja no es fan a llibreries: fa uns anys, la seva editorial va decidir organitzar-les al Círculo de Bellas Artes de Madrid i al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Quan signa a la Fira del Llibre de Madrid, han d'instal·lar tanques perquè els seus lectors no envaeixin el passeig del Retiro. I sí, és cert, que alguna jove de vint anys i moltes de trenta se li insinuen, sobretot els dies posteriors al llançament dels seus llibres. I tant que existeix, l'eròtica del poder. I l'eròtica de la fama. Ell ho sap. És un home intel·ligent. Molt intel·ligent. Però al Pablo l'interessen més les ments que els cossos, i sé que estima la meva ment. El complementa. L'estimula. És generós amb les paraules que em dedica, i també quan li llegeixo els manuscrits i li canvio paraules, adjectius, adverbis i comes. Li ratllo escenes senceres o li solapo personatges. Reescriu després de besar-me els llavis i de donar-me, sempre, les gràcies. El Pablo sempre em brinda la seguretat que jo —ni tan sols abraçada i nua, estirada sobre el seu pit— no sento.

«Vull estar amb tu tota la vida, Gabi. Tot el que ens queda de vida».

Aquestes paraules me les va dir, fluixet, uns mesos enrere, mentre s'enfonsava dins meu. Li vaig respondre que jo en volia més, que volia dormir cada nit al seu costat.

A les meves paraules, ell no va respondre.

Deixo la mirada perduda per les golfes.

—Pablo, a casa s'adonen que me'n passa alguna —li dic—. No sé quant de temps més podré aguantar... —aturo les meves paraules perquè se'm fa difícil verbalitzar aquest substantiu femení de sonoritat odiosa, i continuo— aquesta mentida.

Furgo dins la seva mirada. Espero una resposta que sé que no arribarà, perquè ja n'hem parlat. Ell sempre ha sigut sincer amb mi. Sempre. I mentre espero la resposta que no arriba, se m'humitegen els ulls.

Sé que les meves llàgrimes el desarmen. Sempre el desarmen.

Perquè el Pablo m'estima. M'estima i no suporta veure'm patir.

—Gabi, atura't —em diu, subtilment autoritari. Brusc, besa la pell dels meus llavis—. Prou, Gabi, prou. Sisplau.

M'abraça perquè no suporta veure'm plorar. No ho suporta.

—Hi he pensat tant... —li dic, amb veu suau—. No sé si les dones estem dissenyades per tenir una doble vida.

Ell no respon, i continuo:

—Et veig tan tranquil..., uns dies amb la teva dona, altres amb mi. Jo no en sé. Passar els dijous amb tu i la resta de la setmana amb el meu marit. No puc. Fa un any que ho intento. No tinc aquesta capacitat, no la tinc.

Potser hi ha altres dones que poden, però jo no n'he conegut mai cap... Crec que és una cosa masculina.

M'incorporo, em quedo asseguda al llit i agafo les calcetes negres de blonda del terra. Les que em compro només per a ell. Me les poso. D'aquí una hora, tots dos hem d'estar sopant amb les nostres famílies.

—Fins quan? —li pregunto, mentre giro la mirada cap a ell—. Fins quan, Pablo?

El Pablo no em respon.

Una llàgrima em rodola per la galta.

El Pablo m'atrau cap a ell. Besa la llàgrima mentre m'enfonsa les mans a poc a poc als cabells.

—Prou, Gabi. Prou. No vull que te'n vagis així.

Enfonsa ara les mans a les meves temples. M'acaricia la pell del rostre. Fa lliscar els dits fins a la boca i m'acaricia els llavis. La pell dels meus llavis. Me'ls besa amb suavitat.

—Fins quan, Pablo? Contesta'm, sisplau.

I el Pablo em respon el que ja m'ha respost altres vegades.

—Fins quan tu vulguis.

Em torna a besar, suaument. Em busca la llengua. M'aparto uns centímetres. Em mira. Acosta la seva boca a la meva. L'aparto. Però torna el desig. Perquè el desig sempre traeix el meu cos. La meva ment. Fa vint minuts que hem fet l'amor. S'ha buidat dins meu, encara sento el seu semen al ventre. I tot i això, el desig em supera. El Pablo ho sap. I, a poc a poc, torna a jugar amb la meva llengua.

—Pablo, prou —xiuxiuejo, sense voler que s'aturi.

El Pablo obeeix. S'allunya a pocs centímetres dels meus ulls. Ens penetrem amb la mirada i sent el meu desig. Es torna a acostar a mi. Als meus llavis. I tanco els ulls i em deixo fer. Em deixo fer el que ell vulgui.

M'acaricia els omòplats tan prims, les espatlles, baixa lentament cap al meu pit. S'atura. Dibuixa cercles entre els meus pits amb els dits, tancant-los a poc a poc sobre els mugrons. S'entreté amb un, després amb l'altre. Mantinc els ulls tancats, sé que observa com se'm posen durs. Sé que observa la bellesa de la seva amant. Són les paraules que va fer servir en un dels seus escrits per descriure'm. Frases en Times New Roman i cursiva al seu ordinador. Frases inconnexes, enganxades les unes a les altres. Paraules soltes. Idees que va modelant i que llegim junts. Tinc les últimes que va escriure enregistrades al cap. Unes paraules que diu que publicarà algun dia: «Adoro observar la meua amant nua. Veure com s'estremeix per a mi. Com es recargola. Observar com separa les cames i em demana que m'enfonsi en ella».

Ara el Pablo m'acosta la boca als mugrons. Els llepa amb suavitat, ara un, ara l'altre. Juga amb ells, els pessiga. El meu cos, subtilment, s'arqueja. Donant-li pas. Sento les seves mans que es desplacen pels contorns de la meua silueta. Sobre el meu ventre. Sobre el melic. Sobre les cuixes. M'acarona les cames, els engonals. I sento un calfred perquè en l'anticipació hi passa tot. Em sento humida. Sento la mel que brolla de dins meu. El Pablo ja sap, ja sent, la meua excitació. Vol que l'hi demani i espera fins que ho faig. Espera que, amb un moviment subtil, separi una mica més les cames i li doni pas. Faig el que ell espera. Obro les cames i aleshores fa lliscar una mà dins de les meves calces, m'acaricia el pubis i els seus dits es fiquen dins meu. Entren molt a poc a poc dins del meu cos, els mou lentament, endins i enfora. El Pablo és sempre generós, amb el sexe. Li agrada veure'm sentir. Primer sempre jo, després ell. Juga sense presses amb les mans, mentre observa com m'excito. Els seus dits entren

i surten del meu cos, una vegada i una altra. Sento el plaer que vessa, a poc a poc, de dins del meu cos. I continua jugant, esperant que jo obri les cames una mica més. Les obro, deixant que amanyagui aquest trosset del meu cos on es concentra tot. Tot el plaer. Amb l'índex, suau, pressiona, i jo gemego silenciosa. Pressiona una mica més, dibuixant-hi cercles a sobre. Continuo amb els ulls tancats, sé que m'observa. Sento el cor accelerat. Juga un minut. Potser dos, tres. Quan estimes, el temps no compta. Juga amb els meus sospirs dòcils. Sento que falta poc per arribar i aleshores ell acaricia amb força el trosset del meu món que anhela alliberar-se.

—Mira'm, Gabi.

Conec els seus jocs.

—Continua, Pablo, sisplau —li demano, sense obrir els ulls.

—Mira'm, Gabi —m'ordena amb suavitat.

—Sisplau, emporta-te'm ja —li suplico, fluixet.

—Obre els ulls, Gabriela. Obre'ls.

Ho diu autoritari, dient el meu nom sencer, el que només pronuncia quan fem l'amor o quan li exigeixo més. Si no, em diu Gabi, aquest diminutiu amb què camino per la vida i que fan servir les persones que m'estimen.

El Pablo sempre guanya les batalles. Perquè controla el meu cos. El meu sexe. El meu desig. Però jo no vull sortir d'aquests llimbs tan dolços que em fan oblidar-me del món. Aleshores el Pablo, en veure que no obeeixo, atura la mà i em nega allò que anhelo.

Ara només puc obeir. Excitada, a pocs segons d'esclatar, obro els ulls i la seva mirada s'enfonsa en mi. Les seves mans s'allunyen del meu sexe i ara s'enfonsen als meus cabells. A les meves temples. Sap que en aquest

moment, en el grau de plaer en què em trobo, podria demanar-me qualsevol cosa, el que ell volgués, i que jo la faria. Perquè fa molt de temps que m'he entregat a ell.

Em besa i juga amb la meva llengua, inundant-me el cos de sensacions, esperant que la ment se m'emporti, a poc a poc, a aquest lloc que anhele. Però sap que jo sola no puc, necessito que m'acariciï una mica més. Només una mica. I m'endinso en els llimbs, confonent plaer amb ànsia. Vull arribar-hi ara mateix, però el Pablo continua jugant, continua fent-me esperar. Em llepa els mugrons, els pessiga, i jo sospiro en la dolça espera.

—Fes-me arribar ja. Sisplau —li suplico.

Impacient, tombo el cos cap a ell fins a quedar-me de costat, enllaço la cama amb la seva. La roba de les meves calcetes li frega la pell i faig lliscar la mà cap al seu sexe, perquè jo també conec el seu cos. Conec el cos del meu amant. El cos del Pablo. El conec bé. Sento la seva erecció i l'acaricio. Em deixa fer-ho uns segons, però després, amb suavitat, m'agafa la mà i me l'enretira.

—Només tu, Gabi. Però espera't. No tinguis pressa —em diu, amb un filet de veu.

Sospiro, no puc més. Ho sap, i torna a baixar a poc a poc per la meva silueta. Em recorre els pits, el ventre, els engonals, el pubis. Es fica dins de les calcetes i, de nou, les seves mans arriben al meu sexe. Sospiro i em penetra amb els dits, mentre em pressiona allà on sap que es concentra tot el plaer. No puc evitar fer un gemec profund. Torno a sospirar. Estic molt a prop, el Pablo ho sap. Pressiona amb els dits. Gemego. Uns segons abans que exploti, s'atura.

—Pablo —li suplico, mentre obro els ulls.

Però no continua. M'acaricia el sexe per sobre de les calcetes.

—Pablo, sisplau —li prego, perquè el meu cos no ho resisteix. Em sembla que no ho resisteix.

—Ets tan bonica, Gabi... —M'aparta els cabells per descobrir tot el meu rostre—. Tan bonica. No et vull perdre.

Les seves paraules em commouen, perquè sé que són sinceres. L'escolto, estimant-lo molt més del que ell es pensa. El meu cos em demana alliberar-se. El plaer m'envaeix, igual que la pena i l'ansia. I penso, però no l'hi dic; parlo amb ell mentalment: «Avui no puc, Pablo. No puc jugar. Emporta-te'm ja. Toca'm, sisplau, i fes-me arribar». Perquè soc una dona amb l'ànima esquinçada. Perquè, contra la meua voluntat, haig de deixar de veure'l. Haig d'acabar amb aquesta doble vida amb què no sé jugar.

—Continua —li suplico, apropant-me a la seva boca.

Em besa mentre em torna a ficar la mà sota les calces, m'acaricia només el borrissol del pubis. I jo, amb els ulls tancats, poso la mà damunt la seva i l'acompanyo fins al més profund de mi. Ell mou la mà endins i enfora, dosificant-me el plaer.

—Tornaràs? —em pregunta amb suavitat.

I, inesperadament, però no per la dolça tortura que suposa la negació del plaer, no, no per això, sinó per l'ansia, per la por de no tornar, per la por de no tornar-lo a veure mai més, perquè no sé ser una dona infidel, per aquesta decisió que només va contra la meua voluntat i que el Pablo no entén, només per això, inesperadament, arrenco a sanglotar.

Obro els ulls avergonyida, sentint-me com una nena, i veig el Pablo perplex davant les meves llàgrimes. I l'abraço. L'abraço amb força, perquè no vull dir-li que no tornaré. Tremolo i m'esgarrifo entre el plaer inacabat i el dolor de la meua ànima.

—Gabi, perdona'm. No ploris, sisplau. No ho volia...
Ja ho faig —em diu, fluixet, amb la veu espantada i sincera.

Fa lliscar la mà cap al trosset del meu sexe on es concentra el plaer i que l'espera. Que li pertany. Pressiona amb els dits, dibuixant cercles amb força. I en qüestió de segons, per fi, abraçada a aquest home que desitjo tant i amb milers de llàgrimes als ulls, el meu cos s'allibera. S'allibera, esclatant en aquests deu segons de plaer etern, mentre el Pablo m'envolta la cintura amb el braç i, amb el poder persuasiu de les seves paraules, em diu a cau d'orella: «T'estimo».

*